

Читате тако штампу и слепо верујете свему што прочитате. Вест од пре неки дан је гласила: "Александар Вулин постао почасни грађанин витрине!" Охохо, предивна вест, кажете сами себи, јер сте одувек сматрали да је живот у витрини много бољи од живота ван витрине. Само, питате се, зашто у информацији није наведено које тачно витрине је Вулин почасни грађанин. Да ли је у питању расхладна витрина или пекарска витрина или нека трпезаријска витрина или, можда, ротирајућа витрина за сладолед?

Размишљате - хеј, да ли ћемо после ове историјске одлуке да Вулин постане почасни грађанин витрине, морати сви да ставимо друга Вулина у ону предивну витрину још предивнијег регала у дневној соби, где иначе држимо неке украсне чаше купљене у Врњачкој Бањи, које перемо само учи Светог Николе, када се накупи сто дванаести слој прашине. Друг Вулин је ионако толико присутан у нашим животима да имамо утисак како је стално ту негде око нас, такорећи у витрини.

И сва остала дивна створења свакодневице виђате више него што желите, па сте малко забринути да се овај тренд не настави - на пример, да Зорана Бабића не прогласе почасним грађанином гардеробера, Марјана Ристичевића почасним грађанином шпајза, Вељу Илића почасним грађанином трокрилног ормана, Небојшу Стефановића почасним грађанином микроталасне пећнице, Мају Гојковић почасном грађанком веш машине, а Зорану Михајловић почасном грађанком фрижидера.

Оправдано сумњате да је Александар Вучић одавно проглашен за почасног грађанина вашег телевизора, јербо га тамо виђате нон-стоп. Чини вам се да је вест о проглашењу премијера почасним грађанином свих српских ТВ апарата прошла некако незапажено. Зашто га, уосталом, не прогласити и почасним грађанином рерне, јер вам се понекад причињава да сте га и тамо видели неколико пута, али то не смете никоме да кажете, да вас не би прогласили лудим.

Знате оно: "Жено, знаш кога сам малопре видео у нашој рерни?"

- Кога?

- Премијера!

- Ма ти си одлепио, теби је све горе - рећи ће вам она с дужним непоштовањем.

Али, пошто је ово за Вулина потврђено, славодобитно јој саопштавате: "Жено, Вулин проглашен за почасног грађанин витрине!".

- Витрине! О, боже, чега све неће да се сете! Дај ми те новине да прочитам! - отима вам супруга примерак вашег омиљеног таблоида из руку.

- Аман, човече, па научи бар правилно да читаш! - виче она бесно, када схватате вероватно подсвесну грешку у тумачењу слова. Друг Вулин јесте проглашен почасним грађанином, али не витрине, него Витине. Признање му је уручено на свечаној академији у Дому културе у Клокоту.

На брзину попуњавате празнине у познавању земљописа - Витина је, дакле, код Клокота, а Клокот је ту негде на путу за Шурлане, код Шашара. У питању је косовска општина, где друга Вулина, изгледа, доживљавају као неку врсту полубожанства.

Касно капирате да имате глупе предрасуде по питању друга Вулина. Једино ви сматрате да не може да догура даље од витрине, а он човек, како откривате на омиљеном Гуглу, сем Витине, у међувремену проглашен и за почасног грађанина Лепосавића, те Косовске Митровице, али само северног дела, док га у јужном, изгледа, уопште не фермају. Он је, фактички, почасни грађанин Косовске Митровице до пола, што је карактеристика сваког полубожанства.

Овим темпом "почаствовања", можда друг Вулин достигне и друга Тита, пошто је друга Вучића већ прстигао - он је за три године постао почасни грађанин само Лесковца & поменутог Лепосавића.

Александровац, Александрија и Алексинач су, ваљда, тако названи још одавно.

(Данас)